

hvad jeg allerede har gjort, at i samme Grad, som man udvider Skønsprincippet, i samme Grad borttager man det, der er det bærende Princip i Aldersrenteloven, og alene af den Grund maa jeg være betænkelig ved Udvidelsen. Skulde det imidlertid vise sig, at der ikke er nogen anden Vej fremkommelig for at hjælpe de gamle end den, der angives derved, at man lader Kommunalbestyrelserne i visse Tilfælde faa et friere Skøn, saa maa vi prøve paa, om vi kan forhandle os til Rette om dette. — Med disse Bemærkninger skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rahbek har Ordet for en kort Bemærkning.

Rahbek: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard nævnte to Gange de unge Venstrømænd af Gaardmandstypen. Nu er jeg selvfølgelig fuldstændig klar over, at i en radikal Husmandsførers Øjne er dette: en ung Venstrømand af Gaardmandstypen, noget af en Vederstyggelighed. Men jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i at mene — selv om han finder, det vilde være rigtigt —, at man, saa snart man bliver Rigsdagsmand, skal sælge sin Gaard og flytte ind til en Stationsby og leve der som Partikulier. Jeg er ikke af den Mening, at det er den rigtige Fremgangsmaade, men det bliver vi formodentlig ikke enige om. Naar det ærede Medlem sammenlignede mig med den tidligere Repræsentant for Give-Kredsen, Hr. Jensen-Flø, saa er det jo ingen ny Taktik. Det ærede Medlem har gentagne Gange prøvet at anvende den ved Vælgermøder i Give-Kredsen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem til Dato har haft stor Glæde af den, og jeg tror heller ikke, han vil faa stor Glæde af at anvende den her. Det, som Jensen-Flø ønskede — og det gav han Udtryk flere Gange —, var, at man blev staaende ved den gamle Alderdomsunderstøttelseslov. Naar det ærede Medlem Hr. Holdgaard erklærer sig enig med Jensen-Flø, vil jeg spørge, om han er enig med Jensen-Flø i, at vi bør vende tilbage til den gamle Understøttelseslov.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Holdgaard: Selvfølgelig betragter jeg ikke de unge Gaardmænd som en Vederstyggelighed, men deres Stilling til forskellige Spørgsmaal kan jo undertiden være

saadan, at jeg ikke sympatiserer med dem, og det er jo dog en Ting for sig. Hvilken Beskæftigelse en Rigsdagsmand vil have; det overlader jeg til ham selv. Det afgørende for mig er de Anskuelser, en Rigsdagsmand fører frem, de Ideer, han arbejder for, ikke hvilken Stilling han indtager i Samfundet. De Udtalelser, jeg gengav af Jensen-Flø, passer til Punkt og Prikke. Han har sagt adskillige Gange her, at det var ham umuligt at forstaa, at en gammel Kvinde eller Mand kunde leve for 300—400 Kr. Hvorvidt jeg skal faa Glæde af at gentage det enten her eller i Give-Kredsen, ja, det bliver jo sin Sag. Men jeg kan dog — jeg ved ikke, om det er til Trøst for det ærede Medlem Hr. Rahbek — oplyse ham om, hvis han ikke kan huske det, at han er dog den Folketingsmand indenfor Venstre, der havde det største Tab af Stemmer ved sidste Valg.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vesterager har Ordet for en kort Bemærkning.

Vesterager: Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at der i min Tale ingen Bebrejdelse var imod ham for, at han ikke var gaaet over til Forsikringsprincippet. Der var Bebrejdelser i min Tale, det indrømmer jeg, men der var ingen Bebrejdelse i den Anledning. Nej, det, jeg bebrejdede den højtærede Minister, var, at man ikke havde afventet Kommissionens Betænkning, saa vi kunde faa Lov til at se, hvilke Tanker den havde tænkt. At man paa Forhaand skulde slutte sig til Kommissionens Tanker, kunde det ikke falde mig ind at forlange; det vilde være ganske urimeligt. Men naar der nedsættes en Kommission med det specielle Formaal at finde en Ordning paa dette Omraade, er det rimeligt, at man i nogen Maade tager Hensyn til, hvilke Resultater en saadan Kommission kommer til, Kommissioner er jo ikke højt anskrevet i dette Land, men skal det være saaledes, at man fra Ministerens Side nedsætter en Kommission og saa ganske rolig fra samme Ministers Side siger: Vi bryder os ikke det fjerneste om, hvorledes den Kommission arbejder, eller hvilke Resultater den kommer til, saa vil sikkert Agtelsen for Kommissioner synke i endnu højere Grad.

Med Hensyn til de 72 Mill. Kr. er det jo ganske overflødigt at gøre mig opmærksom paa, at Kommunerne maa betales deres Del. Jeg talte hele Tiden om Samfundet, om de Byrder, der kommer til at hvile paa Samfundet, og i saa grænseløs Uvidenhed